

gerne og erstatte Husbonden Tabet af Arbeidskraften, saaledes som § bestemmer.

Det foreslaaes af Majoriteten, at § 31 udgaaer.

§ 32.

Det første Punctum udtaler Noget, som følger af sig selv; Aftale og Overenskomst maa holdes. Imod det øvrige af § haves intet Andet at erindre, end at Ordet „Contractens“ helst maatte udgaaes, og, da det her, uden at savnes, kan være bortse, foreslaaes det at udgaae. Saaledes foreslaaes at bortfalde i § 32:

- 1) første Punctum: „Husbonden — vedtagne“,
- 2) og i sidste Linie Ordene: „ved Contractens Fornyelse“.

§ 33.

Indholdet af denne § synes neppe at behøve Indskærpelse i Loven, og denne § kan saameget mere, som det Fornødne herom udtales i § 36, foreslaaes at udgaae.

§ 34.

Det har været antaget af de Fleste, at denne § som optaget efter Forordningen af 25de Marts 1845 § 4 og alene henhørende under denne Anordning, kunde undværes her. Indskærpelse af denne Pligt har ikke meget at betyde, deels fordi Ordet „flittigen“ gjør Paalægget meget relativt, og burde i hvert Fald nærmere bestemmes, deels fordi Overholdelsen og sammes Indflydelse paa Tjendet vil berøe paa Husbondens Personlighed og hans Opfattelse af Guds tjeneestens Værd.

Det foreslaaes derfor, at Sen udgaaer.

§ 35.

Denne Paragraphs Indhold synes at være meget miølig og skiftet til at fremfalde Stridigheder imellem Husbond og Tjende. Det erkjendes vel, at det ligger udtryffeligen i Sen, at Husbonden ikke kan overdrage sin fulde Ret over Tjendet til en Anden saaledes, at Tjendets Tjeneste i Virkeligheden bliver forandret; dette følger ogsaa ligefrem af Forholdets Natur. Men det misforstaaes let, som om det skulde være formeent Husbonden, at

sætte en Anden til paa hans Vegne at befale over Tjendet eller at lade dette udføre Tjeneste til Fordeel for en anden Person.

§ 35 foreslaaes at udgaae.

§§ 36—41.

At den hidtilværende Lovgivning om syge Tjenestefolks Behandling og Husbondens Forpligtelser mod disse har været saa forskjellig i Kjøbstæderne, navnlig i Kjøbenhavn og paa Landet, saaledes som omstændeligen i Notiserne er fremstillet, maa erkjendes at være uhenigtsmæssigt, ligesom denne Lovgivnings usikre Bestemmelser i flere Henseender have havt en skadelig Indflydelse paa Tjendeforholdets heldige Bessaffenhed. Det paaskjønes, at der i Udcastet er søgt at give de Lovbestemmelser, som meest stemme med Humaniteten og den Praxis, som hyppigst følges, almindelig Gyltighed. Det er saaledes fuldkomment at bisfalde, at Pl. 14 Decbr. 1810 § 18 er udvidet som almindelig Regel. Videre bør der sikkert ikke gaaes i den Retning. Den Betragtning, at Husbonden, som har havt Raadighed over Tjendets Person og Arbeidskraft i dets sunde Dage, ogsaa ene burde paatage sig Omsorgen for det i Sygdomstilfælde, idetmindste saalænge, som han lovligen er bundet til at beholde det i Tjeneste, en Byrde, som maaskee de fleste Familier af Billighedsfølelse underkaste sig, bør dog ikke friste til at paalægge det som Pligt. Det vilde modvirke andre Goder og navnlig bidrage til Indførelsen af korte Tjenestetider, hvor disse ellers ikke vilde være komne i Brug, ikke at tale om, at det vilde være en altfor stor Befrustning, som i sige Tilfælde kunde paaføres uformuende Husbønder.

Derimod er medundertegnede M. a. u. af den Anskuelse, at Bestemmelsen om, at det syge Tjende kun skal have Løn og Kost til lovlige Opstigelser af Tjendeforholdet, men selv betale Guur og andre Omskninger, ikke bør være gjældende med Hensyn til saadanne Sygdomme og Besskadigelser, som ere paadragne ved at arbejde for Husbonden. Det skjønes ikke rettere, end at Forordningen af 25de Marts 1791 § 19 bør gjøres til almindelig Regel for denne Række af Sygdomstilfælde, og, uagtet alt det,